

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 73 0 К 017557 18 Квлз
Бања Лука, 18.6.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Горане Микеш, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића и Даворке Делић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног С.Л., због кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 169. став 1. Кривичног закона Републике Српске у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. истог закона, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости, који је поднио осуђени, против правоснажних пресуда Основног суда у Котор Варошу број 73 0 К 017557 16 К 2 од 05.4.2017. године и Окружног суда у Бањој Луци број 73 0 К 017557 17 Кж 2 од 16.10.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 18.6.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости, као неоснован.

Образложење

Правоснажном пресудом Основног суда у Котор Варошу број 73 0 К 017557 16 К 2 од 05.4.2017. године, која је потврђена пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 73 0 К 017557 17 Кж 2 од 16.10.2017. године, оглашен је кривим оптужени С.Л., због кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 169. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту КЗ РС), у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. истог закона, за која дјела су, примјеном члана 39. став 4. КЗ РС, утврђене новчане казне у износу од по 1.000,00 (хиљаду) КМ, те је, примјеном члана 42. истог закона, оптуженом изречена јединствена новчана казна у износу од 1.800,00 (хиљадуосамстотина) КМ, коју је дужан платити у року од 30 дана, од дана правоснажности пресуде, а у случају да казну не плати у том року, иста ће се замјенити казном затвора, и то тако да ће се за сваких започетих 100,00 КМ новчане казне одредити један дан затвора. На основу члана 62. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности одузимања предмета, наведених у изреци првостепене пресуде. На основу члана 99. став 1. ЗКП РС, оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 350,00 КМ и паушала, у износу од 150,00 КМ. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту ЗКП РС), оштећени С.Г., са имовинскоправним захтјевом, упућен је на парницу.

Против наведених правоснажних пресуда, осуђени је поднио „захтјев за ванредно преиспитивање судске одлуке“, који је овај суд прихватио као захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту Захтјев), обзиром да се изнесеним аргументима указује на повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, као услова у смислу одредбе члана 350. став 1. тачка б) ЗКП РС, за подношење овог ванредног правног лијека.

У смислу члана 353. став 1. ЗКП РС, достављен је републичком јавном тужиоцу Захтјев са списима предмета, па је у поднеску број Т13 0 КТЗ 0016457 18 од 29.5.2018. године, републички јавни тужилац мр Ненад Врањеш, навео да поднесени захтјев није прописан у одредбама ЗКП РС, и предложио да се, из тих разлога захтјев одбаци, као неуредан или одбије, као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, у смислу одредбе члана 354. став 1. ЗКП РС, ограничио само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Захтјев није основан.

У смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, Захтјев се може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, а уз ограничења прописана у ставу 2. и 3. истог законског прописа.

Аргументима из Захтјева, који се односе на приговоре у вези са браниоцем по службеној дужности, указује се на повреду права на одбрану (у поступку пред првостепеним судом) и тиме битну повреду одредба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Тако је у Захтјеву садржана тврдња да је оптуженом постављен бранилац по службеној дужности, која нема непосредна сазнања о дјелу („не зна о чему се ради, не зна гдје је шаловао мој посјед“), не познаје оптуженог („не зна гдје сам, како сам притворен“) и са којом није никада имао комуникацију у вези са дјелом („никада ме није упитала било шта“).

Изнесени аргументи, са аспекта права на одбрану, нису основани. Наиме, првостепени суд је оптуженом поставио браниоца по службеној дужности, адвоката Д.М. из К.В. рјешењем број 73 0 К 017557 16 К2 од 16.11.2016. године, на основу члана 53. став 5. ЗКП РС, а у интересу правде и остварења права на правично суђење. У образложењу тог рјешења је наведено да оптужени има право изабрати другог браниоца по свом избору, а уколико тако поступи да ће постављени бранилац бити разријешен дужности на основу члана 57. ЗКП РС.

Поднесаком од 15.02.2017. године, оптужени је обавијестио првостепени суд да одбија да му ангажовани бранилац по службеној дужности пружи стручну помоћ у овом поступку и да му бранилац није потребан. У том поднеску није садржан захтјев оптуженог да се, у смислу одредбе члана 57. став 4. ЗКП РС, разријеша постављени бранилац (због неодговорног вршења своје дужности), нити такав основ произилази из стања списка предмета, посебно

садржаја записника са главног претреса, када су, у условима непосредности и контрадикторности, извођени докази.

Одбијање да бранилац, постављен по службеној дужности пружи стручну помоћ оптуженом у реализацији одбране, јесте лична процјена оптуженог у закључку да му стручна помоћ не треба, како се то и наводи у поднеску од 15.02.2017. године, ради чега се, на изнесеним аргументима из Захтјева, не може основано градити теза о повреди права на одбрану и тиме битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Надаље, аргументима из Захтјева, који се односе на предметна кривична дјела, оспорава се правилност оцјене доказа, и тиме правилност чињеничних утврђења, на којима је заснован закључак из побијаних пресуда да је осуђени починио кривично дјело угрожавања сигурности из члана 169. став 1. КЗ РС (тачка 1. изреке побијане пресуде), у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. истог закона (тачка 2. изреке побијане пресуде).

У оквиру чињеничне основе, оспорава се вјеродостојност исказа свједока оптужбе С.Г. и Д.П., са аспекта њихове могућности уочавања бомбе у рукама осуђеног, критичне прилике, обзиром на њихову међусобну удаљеност, како су то ови свједоци у својим исказима потврдили, те, у вези са тим, и правилност закључка суда у односу на утврђење ове одлучне чињенице (тачка 1. изреке првостепене пресуде). Указује се на исказе свједока одбране, Ж.М. и Г.Р., овлашћених службених лица ПС К., који су, по ставу из Захтјева, битни, у односу на чињеницу од кога су примили позив за интервенцију, у вези са предметним кривичним дјелом угрожавања сигурности, из тачке 1. изреке првостепене пресуде. Анализира се налаз и мишљење, те исказ вјештака М.П. и указану разлику између вјежбовне и формацијске бомбе, а што је, по ставу подносиоца Захтјева, битно са аспекта правилности чињеничних утврђења.

У суштини, изнесеним аргументима из Захтјева, оспорава се правилност оцјене доказа, и то исказа наведених свједока, вјештака, те материјалних доказа - потврда о привременом одузимању предмета (у односу на дјело из тачке 2. изреке првостепене пресуде) и тиме правилност чињеничне основе правоснажне пресуде, што представља ревизију утврђеног чињеничног стања.

По том основу се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, захтјев за заштиту законитости, као ванреди правни лијек, не може поднијети.

Осталим аргументима из Захтјева, износи се хронологија поступка вођеног у овом кривичном предмету и околности, у којима подносилац Захтјева налази разлоге сукоба између оштећеног С.Г. и осуђеног, којима се, у садржајном и формалном смислу, не указује на повреду Кривичног закона, нити на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, као услова из одредбе члана 350. став 1. тачке а) и б) ЗКП РС, по којима се захтјев за заштиту законитости, као ванредни правни лијек, може поднијети.

Из наведених разлога, и на основу члана 355. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић